Ч. 151 Второк 9 липня (22 липня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Про австро-угорску угоду. — Наслідки подорожи італіяньского короля до Росиї. — З Македониї. — Бунти в росийских семинариях.)

Будапештеньска часопись Magyar Nemzet доносить на основі урядових інформаций, що Угорщина згодила ся на домаганє Австриї, щоби торговельно-митова умова між обома половинами монархії обовязувала помимо опізненя через 10 літ, так, що торговельні трактати з иншими державами европейскими, будуть, на случай їх заключеня, трівати так само довго, як і угода австро-угорска, то є через 10 літ, починаючи від року 1903. — Запевняють, що наради референтів обох міністерств, угорского і австрийского, в справі ветеринарийній, довели в головних точках до пожаданого успіху. Наради ті відносили ся до найважнійшого спірного моменту між обома міністерствами в справі торговельно-митової угоди, і покінчили ся вчера.

З приводу подорожи короля Віктора Емануїла з першою візитою до царя, Італія зискала значні уступки на поли торговельнім що до довозу до Росиї полудневих овочів і вина. Дефінітивної угоди що до сего однак не заключено, бо правительство італіяньске вижидає перед тим висліду німецкої тарифи, хотячи в той спосіб мати забезпечене і виконати натиск на Німеччині і Австриї. В наслідок того запанувало в дипльоматичних кругах німецких хвилеве невдоволенє і напруженє.

З Атен доносять, що там власти грецкі викрили субкомітет болгарского революцийного комітету, який має на цїли винищити елемент грецкий в Македониї і приготовити там терен для болгарскої окупациї. Осідок сего руху має бути в самій Македониї, але місце сего осідку близше незвісне. Комітет оперує не лиш штилетами, амуніциєю і грішми, але також материялами вибуховими. З поміж заговірників арештовано вже 26-ох. Також на границі Чорногори прийшло до оружної розправи між Чорногорцями а Турками, при чім двох Чорногорців убито а богато має бути ранених. Через те настало в Константинополи поважне занепокоєнє.

Німецкі часописи подають вісти про бунти в росийских семинариях духовних. Революцийним кругам в Росиї удало ся перехопити обіжник ректора духовної семинариї в Новгороді, недавно виданий, котрий звучить ось як: „Власть над семинариями одержала сумну вість, що в кількох семинариях вибухли бунти против істнуючого, правно установленого порядку та що в тій цїли вихованки семинариї удержують між собою тісну звязь. Хоч потішаю ся надією, що розвага та розум вихованків нашого інститута здержить їх від того рода ексцесів і хоч я зарядив задля того вже відповідні аж охоронні средства, то однак вважаю за відповідне напімнути також родичів тих семинаристів, щоби заздалегідь впливали на своїх синів та впоювали в них почуте чести і послуху супротив власти, при чім звертаю увагу і на те, що після розпорядженя високої власти, кождий семинарист, що возьме участь в сім руху, буде безпроволочно видалений із семинариї. — Рух революцийний в семинариях духовних в Росиї розпочав ся ще торік а як подають кореспонденти з Росиї, першою була семинария в Тамбові. Бунт тамбовскої семинариї взяв ся з конфлїкту з доносчиком, якого викрили між собою вихованки тої семинариї та покарали в той спосіб, що замкнули доносчика в одній з келій і обкидали его там гнилими яйцями. Ся пригода викликала в росийских семинариях цїлий ряд репресий і бунтів. Передовсім власть видалила за те кількох вихованків, не знайшовши властивого виновника, а вихованки розпочали зараз після того засуду против заряду семи-

16)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З росийского — Максима Горкого).

(Дальше.)

Він не розумів значіня єї слів: чи хотїла она его обидити ними, чи лиш от-так собі сказала.

— Слава Богу! — відповіла она єму і усьміхнула ся милою, дружною усьмішкою.

— Чому ти така рада? — спитав він.

— Що ми не подібні до наших батьків.

Фома здивовано поглянув на неї і замовчав.

— Скажи отверто, — понизивши голос, говорила она, — чи ти мого вітця не любиш? Не подобає ся він тобі?

— Ні.... дуже.... — повільно сказав Фома.

— Ну, а я его зовсім не люблю.

— За що?

— За всьо. Як будеш розумнійший, то і сам поймеш. Твій отець був лучший.

— Еще би! — гордо сказав Фома.

Після тої розмови межи ними майже нагло витворила ся симпатия одного до другого, котра з дня на день все розвиваючись, вскорі приняла характер дружби, хоч і дивної трохи.

Люба була в одних лїтах зі своїм хрестним братом, але відносилась до него як старша до хлопця. Она говорила з ним чемно, часто покепковувала собі з него, в бесідах єї завсїгди мелькали незнакомі Фомі слова, котрі она вимавляла з якимсь особливим натиском і з видимим уподобанєм. Особливо любила она говорити з Фомою о своїм браті Тарасї, котрого она нїколи не виділа, але о котрім розказувала она щось такого, що робило его похожим на хоробрих і благородних розбишак тїтки Анфиси. Часто жалуючись на свого вітця, говорила до Фоми:

— І ти такий сам будеш.... скупар.

Все те було немиле для Фоми і дуже обиджувало его самолюбство. Але часами она була щира, проста, і якось незвичайно дружно прихильна єму, тогди отворилось его серце перед нею, і обоє звірювали ся одно перед другим довго і отверто зі своїх гадок і чувств.

Обоє говорили много і сердечно, але обоє не розуміли одно другого: Фомі здавало ся, що все, о чім говорить Люба, єму чуже, а для неї непотрібне, та рівночасно він ясно бачив, що его прості слова зовсїм не інтересують єї, і она не хоче розуміти їх. Скілько би часу они її не провели за такою бесідою, она давала їм одно лише враженє, — враженє якоїсь нудьги і невдоволеня одного до другого. Здавало ся якби яка невидима стїна непорозуміня нараз виростала перед ними і розлучала їх. Они не важили ся доторкнути ся тої стїни, сказати одно другому о тім, що они відчувають єї, і продовжали свої бесіди, пізнаючи неясно, що в кождім з них єсть щось, що може зблизити і злучити їх.

Коли Фома приїхав в дім хрестного вітця, застав Любу саму одну. Она вийшла єму на стрічу, і було видко, що она або нездорова, або розстроєна, а очи у неї сьвітились як в горячці і були окружені чорними перстенями. Трясучись якби в дрощи, она закинула на себе шаль, і, усьміхаючись, сказала:

— Ось добре, що приїхав! А то я сама сиджу.... нуджу ся.... Іти нїгде не хоче ся.... Будеш пити чай?

— Буду.... Ти що якась така, нездорова, чи що?

— Іди в столову, а я скажу, щоб самовар дали.... — промовила она, не відповідаючи на его питанє.

Він пішов в одну із маленьких комнат дому, з двома вікнами, що виходили на огородець. Посеред неї стояв овальний стіл; его окружали старинні крісла, обиті шкірою; на одній стїні висїв годинник в довгім ящику зі шкляними дверцями, в куті стояв креденс з посудою, а напротив вікон, при стїні, містив ся дубовий буфет, величини просторої скрині.

— Ти з обіду ідеш? — спитала Люба, входячи. Фома мовчки потакнув головою.

— Ну, що, було парадно?

— Біда! — усьміхнув ся Фома. — Я як на вуглях сидів.... всї як пави, а я як пугач.

Люба виймала з креденсу посуду і нічого єму не відповіла.

— Ти чого нині така сумна? — знов спитав Фома, глянувши на єї захмарене лице.

Она обернула ся до него і з одушевленєм і жалем сказала:

— Ах Фома! Яку я книжку прочитала! Коли би ти міг то зрозуміти!

— Видно добра книжка, коли так перевернуло тебе.... — усьміхнув ся Фома.

нарві обструкцию. Професорів висвистано а гіршим професорам повибивано також вікна. Заряд доніс о тій дальшій пригоді сьвятійшому синодови в Петербурзі а той знов в дорозі телеґрафічній зарядив замкнене семинарії і віддав его під нагляд поліциї. До тої опозициї молодіжи в Тамбові прилучила ся сейчас також молодіж теольоґічна ще кількох инших семинарий духовних, супротив чого синод зарядив всюди слідство, яке перепроваджував сам секретар тогож синоду, Самоілов.

Новинки.

Львів дня 21-го липня 1902

— **Нотарі у мінїстра.** Депутация віча австрийских нотарияльних палат була позавчера на авдиенциї у п. мінїстра судівництва бар. Спенс-Бодена, вручила ему ухвали віча та питала мінїстра о его погляд на справу голошених вістий про знесене нотарияту. Мінїстер приняв депутацию дуже прихильно та приобіцяв, що розгляне ся у врученім ему меморияли. Що до чутки про знесене нотарияту п. мінїстер заявив, що про се навіть не думав. Дальше п. мінїстер замітив, що переводять ся працї над реформою поступованя в неспірних справах, а головно поступованя в спадкових справах; о скілько ся реформа вплине на реформу нотарияту, доси ще не знати.

— **Руский „Сокіл" в Перемишли,** становлячий самостійну філїю „Сокола" у Львові засновано заходом лїкаря др. Мариана Долиньского. Намістництво затвердило вже статут.

— **Безпроцентові позички для читалень „Просьвіти".** Видїл краєвий подав до відомости, що на предложенє головного Видїлу Тов. „Просьвіта" у Львові признав з фондів краєвих безпроцентові позички отсим Читальням „Просьвіти": 1) Читальни „Просьвіти" в Залужи (рогатиньского пов.) позичку в квотї 400 К; 2) Читальня „Просьвіти в Стрільбичах (старосамбірского пов.) позичку в квотї 800 К; 3) Читальни „Просьвіти" в Вербици (в повітї Рава руска) позичку в квотї 800 К. Що до позички для Читальні „Просьвіти" в Бабухові (рогатиньского повіта) на заложене молочарні, відповів Видїл краєвий, що уділить позичку згаданій Читальни з фонду позичкового для рільничого промислу опроцентовану на 3%, але аж тоди, коли інспектор краєвий молочарства, провіривши справу на місци, видасть опінїю, що місцеві обставини сприяють заложеню і веденю молочарнї.

— **Місто що нїколи не спить** то Бутте в Монтанї в північній Америцї, місто гірниче, котре має 45.000 душ. Там склепи і крами, реставрациї і каварнї, всїлякі бюра і канцеляриї отверті як день так ніч. О кождій годині чи в день чи в ночи можна дати ся обстригти або оголити, піти до театру на представлене, або па купно до склепу чи на торговицю. В тім містї живуть всї люди з гірництва, а що робота в копальнях есть розложена на три зміни по 8 годин, то і цїле місто жие на той лад. Всї склепи бувають осьвітлені через цїлу ніч електричним сьвітлом, о кождій годинї можна побачиту па улицях порядно одїтих людий, лиш не знати чи то они вже встали, чи ідуть домів на спочинок. Гірники працюють пильно, але й хотять уживати житя.

— **Дурисьвіт.** На остров Гавана прибув якийсь подорожник, що представив ся заможнїйшим мешканцям острова яко гр. Тахович з Австриї і просив о средства на подорож до Европи. Гр. Тахович показував сьвідоцтва з підписами аж 10.000 консулїв і амбасадорів на доказ, що від бував подорож довкола землї, а тепер не стало ему средств до житя, мимо того, що — як каже — має в Австриї — майно, вартости пів мілїона корон.

— **Звідки пішло слово „блюза".** Слово се переймили майже всї европейскі народи від Французів, але оно й не француске, хоч Французи стали перші его уживати. Слово „блюза" походить ще із середновічних часів, а іменно з тої пори, коли відбували ся хрестоносні походи. Охрестність міста Пелюзіюм в долїшнім Єгиптї належала до тих, де найбільше управляно індиґо і крашено на сино одїнє. В Пелюзіюм і его охрестности був длятого промисл крашеня індиґом материй на сино найбільше розвинений. Коли в середних віках хрестоносцї прибули на єгипетске побереже, купували собі там в пелюзийскім портї, недалеко нинїшного Порт Саід, ті синї одежі, котрим прикривали на собі свою зброю. Одіж ту звано від місця, де она була куплена „Пелюзія", від того пішло француске слово „blouse" (блюза), котре задержало ся і до нинї.

— **Всїлякі катастрофи.** Здає ся як колиб в цїлім сьвітї, чи радше на цїлій земли і в природі і між людьми щось попсувалось. Таких всїляких катастроф разом і одна по другій як тепер мабуть ще не бувало. З ріжних сторін сьвіта надходять вісти о них. Нам докучають ще лиш дощі, бо нема майже дня без зливи і вся робота в поли опізниє ся або іде на марно. Іноді де грім вдарить і спалить хату або убє кого, але то все ще не так страшно як буває де инде. В Ґрацу упав дня 19 с. м. досьвіта, о годині пів до 4 рано, дуже великий град і наробив в цїлім містї і в его охрестности великої шкоди а в ріці Мура вода так нагло і значно прибула, що позаливала богато улиць і домів, заким ще люди могли випратувати ся. На щастє не стало ся нїчо нікому, лиш в многих домах мусїла сторожа пожарна помповати воду з пивниць. Страшнїйші хвилї перебули вчера жителї місцевостий Сент Ґотгард, Раба і Сент Мігалї на Угоршинї. Там був вчера хмаролом і вода завалила і забрала кілька домів. Ще більше страху і більшого нещастя наробила буря в містї Гонґ Конґ, де вихор розносив цїлі доми і виривав дерева з корінєм, та убив 20 людий. Але вже найстрашнїйші хвилї переживали минувшого четверга жителї острова сьв. Вінкентия в малих Антиллях. Там були того дня кілька разів так сильні землетрясеня, що перепуджені люди гадали, що для них настав вже конець сьвіта. В містї Кінґстав люди позамикали чим скорше доми і склепи та повибігали на місто. — З Владикавказу доносять знову, що коло села Іменика суне ся з гори на село ожеледець і готов засипати цїле село. О скілько доси звістно згинуло від сеї катастрофи доси 2500 штук овець, 70 коний і кількоро людий. — В Ґваяквім в Екваторі знищив величезний огонь одну часть міста; межи иншими згоріли уряд

— Я не спала.... цїлу ніч читала... Представ собі: читаєш.... і неначе перед тобою двері отвирають ся в якийсь инший сьвіт.... І люди инші, і бесїда їх, і.... всьо, всьо инше! Цїле житє....

— Не люблю я того.... — невдоволено сказав Фома. — Все те видумки і обман. Театр так само.... купцї виставлені там для насьмішки.... Чи в самім дїлї они такі дурні? А як же! Возьми-но хрестного вітця....

— Театр то також школа, Фомо — поучаючо сказала Люба. — Купцї були такі.... Ну, і який впрочім може бути обман в книжках?

— Як в казках.... Неправдиве і не дійстне все оно....

— Милиш ся! Ти не читав книжок, як же можеш судити? Іменно в них і єсть дійстність. Они учать жити.

— Ну! — махнув рукою Фома. — Кинь то.... Нїякого хісна не буде з твоїх книжок!... Ось отець твій жадних книжок не читає, а... який він мудрий! Глядів я на него сегодня і завидно стало. Як він то зі всїми поводить ся.... свобідно і зі зрозумінєм, для кождого має слово.... Сейчас видно, що чого він захоче, того діб'є ся.

— А чогож він добиває ся? — скрикнула Люба. — Нїчого, як тілько гроший.... А суть люди, котрі хотять щастя для всїх на земли.... і тому, не щадячи себе, працюють, терплять, гинуть! Чи можна вітця порівнати з ними?!

— Не потребуєш порівнувати.... Їм, видко одно подобає ся, а хрестному вітцеви друге...

— Їм нїчого не подобає ся!

— А то як?

— Они хотять всьо змінити....

— То певно задля якоїсь причини они так старають ся? — резонно заявив Фома. — Они хотять чогось?

— Щастя для всїх! — зворушена скрикнула Люба.

— Ну, я того не розумію.... — завертаючи головою сказав Фома. — Хто там о моє щастє журить ся? А відтак, яке они щастє можуть менї устроїти, коли я сам ще не знаю, чого менї потреба? Нї, ти ось що, ти би повинна на тих людий подивити ся, — котрі там обідали....

— То не люди! — рішучо заявила Люба.

— Та я вже там не знаю, хто они по твоєму, але тілько видно, що сейчас знають они своє місце. Се люди мудрі.... звинні.

— Ех Фома! — оґірчено промовила Люба. — Нїчого ти не розумієш! Нїчого тебе не зрушує! Лїнивий ти якийсь!...

— Ну, поїхала! Просто я ще не оглянув ся....

— Просто ти пустий — заявила Люба рішучо і твердо

— В души моїй ти не була.... — спокійно відповів Фома. Гадок моїх ти не знаєш...

— О чім ти можеш думати? — сказала Люба, здвигаючи плечима.

— Так! Один я? То раз.... Жити менї треба? То два. В теперішнім моїм станї зовсїм не можна жити. Чи того я не понимаю? Не хочу, щоби люди з мене сьміяли ся.... Я навіть говорити не умію з людьми... Також... і думати я не умію.... — закінчив Фома свою бесїду і дивно усьміхнув ся.

— Читати треба, учити ся треба, — переконуючо радила Люба, походжуючи по комнатї.

— В души моїй щось шевелить ся — продовжав Фома, не дивлячись на ню і говорячи як би сам до себе, — але поняти того я не можу. Я виджу, що все, що хрестний отець говорить.... єсть і до річи.... і розумне.... Але не тягне мене до себе.... Тамті люди о много інтереснїйші для мене.

— Аристократия? — спитала Люба.

— Так....

— Там тобі і місце! — зі згірдною усьмішкою сказала Люба. — Ах ти! Чи они люди? Чи у них єсть душа?

— Звідки ти знаєш їх? Атже незнакома ти з ними....

— А книжки? Не читала я?

Служниця внесла самовар і бесїда перервалась. Люба мовчки заварила чай, Фома споглядав на ню і думав о Медиьньскій. З нею був би радо поговорив.

— Так так — задумчиво почала дївчина — з кождим днем я все більше переконую ся, що жити трудно.... Що менї дїлати? За муж іти? За кого? За купця, котрий буде через цїле житє людий грабити, пити і в карти грати? За дикого чоловіка? Не хочу! Я хочу бути личностию... я личність, бо вже розумію, як погано устроєне житє. Маю учити ся? А пустить отець?.. Боже мій! Утїкати? Не маю відваги.... Щож менї робити?

Она стиснула руки і склонила голову над столом.

— Колиб ти знав, як те все протизне.... Нї души живої в округ.... Від часу як умерла мати, отець всїх розігнав.... Деякі поїхали учити ся.... Ліпа поїхала. Она пише менї: читай! Ах, я читаю! Я читаю! — з розпукою в голосї скрикнула она.

Помовчавши хвилю, Люба сумно продовжала:

— В книжках нема того, що треба серцю.... і много річий не розумію в них... Нaконець нудить ся менї.... нудить ся менї читати завсїгди самій, самій одній! Я говорити хочу з чоловіком, а чоловіка нема! Менї сумно.... Не можу знести того.... живеш один раз і вже пора жити.... а чоловіка все нема... і нема!... На що менї жити? Ліпа каже: читай, поймеш.... Я хлїба хочу, а она камінь дає. Я розумію, що потреба. Потреба боронити того, що любиш і в що віриш.... треба боронити ся....

І майже зі стоном закінчила она:

— Алеж я одна сама! З ким менї боротись? Нема ворогів.... нема людий.... Я як в тюрмі живу!...

Фома слухав її бесїди, докладно оглядаючи пальцї руки, чув велике горе в її словах, але не розумів їх. І коли она замовчала, по-

митовий і дворець зелізниці. Шкода доходить до 5 міліонів долярів.

— **Книжки оправлені в людску шкіру.** Англійский лікар Антін Аскю (Аскею), що помер в 1773 р. написав був якусь анатомічну розправу, і казав оправити собі книжку в людску шкіру, щоби оправа єї згоджувала ся з єї змістом. Славний Джон Гунтер казав з тої самої причини оправити собі в людску шкіру своє діло: „Наука о будові шкіри". — З бібліотеки якогось Міссета, — здаєсь батька звістного французского поета — походять дві книжки, котрі після приложеної до них посьвідки, суть оправлені в людску шкіру. — Бібліотека у французскім місті Валянсієн має книжку, переклад Вірґілієвої поеми: „Georgica", котрий зладив поет Деліля. Лікар при секциї тіла Вірґілієвого перекладника не мав на стілько такту, що на чиєсь там бажене вирізав з тіла поета кусень шкіри і дав єї на оправу книжки. Єсть також один примірник книжки: „Небо і земля", звістного астронома Каміля Фляммаріона, на оправу котрої одна з обожательок Фляммаріона записала була — розуміє ся по смерти — свою шкіру.

Телеґрами.

Відень 21 липня. Румуньский король Кароль прибуде до Відня дня 2 серпня і прийме на авдиєнциї міністра справ заграничних ґр. Голуховского. Дня 3 серпня від'їде король двірским поїздом до Ішлю, а звідтам до Раґац, в Швайцариї, на лічене.

Рим 21 липня. Король вернув вчера рано з Росиї до Ракконіджі.

Більград 21 липня. Королївский указ скликав скупщину на день 24 с. м. на звичайну сесию.

Брукселя 21 липня. Доносять, що стан здоровля королевої бельґійскої погіршив ся. Загальне ослаблене збільшило ся.

Надіслане.

— **Движиму азбуку**, або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Пańьска ч. 21 по знижeній цїнї 8 К за комплет.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїна за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

давлена і сумна, він нічого не найшов, що міг би їй сказати, кромі слів, подібних до докору.

— От, ти сама кажеш, що книжки нічого не варті для тебе, а мене учиш: читай....

Она глянула єму в лице і в єї очах запалала злоба.

— О, як би я хотіла, щоб в тобі проснули ся всї ті муки.... в яких я живу.... щоби і ти, як я, не спав ночами від гадок, щоби і тобі все опротивіло.... і сам ти собі опротивів! Ненавиджу я всїх вас.... ненавиджу!

Она, ціла червона, так гнївно дивила ся на него і говорила так злобно, що він, здивований, навіть обидив ся на ню. Ніколи ще она не говорила так з ним.

— Що тобі єсть? — спитав він єї.

— І тебе я ненавиджу! Ти.... що ти? Мертвий і пустий.... Як ти будеш жити? Що ти даш людям? — півголосом і якось злобно говорила она.

— Нічого не дам, нехай самі добивають ся.... — відповів Фома, знаючи, що тими словами він ще більше розсердить єї.

— Нещасний ти! — згірдно крикнула дївчина.

Певність і сила єї докорів мимоволї спонукали Фому уважно слухати єї лютих слів: він чув в них змисл. Він навіть присунув ся близше неї, але она обурена і гнївна, відвернула ся від него і замовкла.

На улици було ще ясно, а на галузях лип перед вікнами лежав ще відблеск вечірної зорі, але комната уже наповнила ся сумраком, а ослонені ним буфет, годинник і креденс як би побільшились в об'ємі.

Великий маятник що секунди показував ся іззa шкла скринки годинника і блїдо блиснувши, з глухим, одностайним, умученим звуком ховав ся то в право, то в ліво. Фома поглянув на маятник і єму стало нудно і неприязно. Люба встала і засьвітила лямпу, що висїла над столом. Лице дївчини було блїде і строге.

— Накинулась ти на мене, — здержано промовив Фома, — ізза чого? Не розумію....

— Не хочу з тобою говорити! — сердито відповіла Люба.

— Твоє дїло.... Но все таки.... чимже я провинив ся?

— Ти?

— Так, я!...

— Пійми, душно менї! Тісно менї.... І есть то житє? Чи так живуть? Хто я? Та, що жиє з милости у вітця.... держать мене для господарства.... потім замуж.... і знов господарство.... Се багно.... я тону, душу ся....

— А я тут при чім? — спитав Фома.

— Ти не лучший від иньших....

— І за се я винний перед тобою?

— Винний! Ти повинен хотіти.... бути лучшим....

— А чи я того не хочу!? — скрикнув Фома.

Дївчина хотіла щось сказати єму, але в тій хвили задзвонив дзвінок і она, кинувши ся в зад на крісло, півголосом сказала:

— Отець....

— Ну, хоч був би ще підождав, не мав би я нічого против того — сказав Фома. — Хотіло менї єще тебе послухати.... дуже ти цікаво говориш....

— А! дїти мої, сиві голуби! — скрикнув Яков Тарасович, появившись в дверех. — Пєте чайок? Налїй і менї, Люба!

Солодко усьміхаючись і потираючи руки, він сїв коло Фоми і жартобливо штуркнувши єго в бік, спитав:

— О чім ви воркотїли?

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-європ. год.

Зі Львова

посп.	особ	
відходять		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачa. Бориславa
	6·36	„ Підволочиск. Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова. Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Струже
	9·00	„ Скольго, Лавочного від 1/5 до 15/9
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезо
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від 1/5 до 30/9
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 15/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берлина, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачa Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івоничa
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп.	особ	
приходять		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан. Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольго, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан. Підвисокого, Козови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлї і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 30/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·20	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сланська
	9·20	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова. Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописей Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформаційне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).